

[Αυτόματη μετάφραση - Automatic translation \(Google translate\)](#)

[Σύνδεσμος απόφασης](#)

[<< Επιστροφή](#)

Απόφαση **9 / 2023** (ΣΤ, ΠΟΙΝΙΚΕΣ)

ΑΡΙΘΜΟΣ 9/2023

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

ΣΤ' ΠΟΙΝΙΚΟ ΤΜΗΜΑ

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Ελένη Φραγκάκη, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Ελένη Κατσούλη, Δημήτριο Τράγκα, Ελένη Μπερτσιά και Χρήστο Νάστα-Εισηγητή, Αρεοπαγίτες.

Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του την 1η Νοεμβρίου 2022, με την παρουσία του Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου Ιωάννη Αγγελή (γιατί κωλύεται ο Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου) και του Γραμματέως Χαράλαμπου Αθανασίου, για να δικάσει την αίτηση του αναιρεσεύοντα - κατηγορουμένου Λ. Κ. του Ε., κατοίκου ..., που παρέστη με τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Ανδρέα Γαβαλά, περί αναίρεσεως της υπ' αριθ. 1237/2021 αποφάσεως του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Λάρισας.

Το Τριμελές Πλημμελειοδικείο Λάρισας, με την ως άνω απόφασή του διέταξε όσα λεπτομερώς αναφέρονται σ' αυτή, και ο αναιρεσεύων - κατηγορούμενος ζητεί την αναίρεση αυτής, για τους λόγους που αναφέρονται στην υπ' αριθμ. πρωτ. 4006/6-5-2022 αίτησή του αναίρεσης, η οποία καταχωρίστηκε στο οικείο πινάκιο με τον αριθμό 503/2022.

Αφού άκουσε Τον Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου, που πρότεινε να απορριφθεί η κρινόμενη αίτηση αναίρεσης και τον πληρεξούσιο δικηγόρο του αναιρεσεύοντα, που ζήτησε όσα αναφέρονται στα σχετικά πρακτικά,

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Η από 6 Μαΐου 2022, με αριθμό πρωτ. 4006/6-5-2022 αίτηση του Λ. Κ. του Ε., κατοίκου ... για αναίρεση της με αριθμό 1237/2021 καταδικαστικής αποφάσεως του δικάσαντος σε δεύτερο βαθμό Β' Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Λάρισας, με την οποία αυτός κηρύχθηκε ένοχος για την αξιόποινη πράξη της ηθικής αυτουργίας σε επικίνδυνη σωματική βλάβη με την ελαφρυντική περίπτωση του σύννομου πριν την πράξη του βίου και καταδικάστηκε σε ποινή φυλακίσεως

επτά (7) μηνών με τριετή αναστολή, ασκήθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα με δήλωση που επιδόθηκε στον Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου (άρθρα 464, 466 παρ.1, 473 παρ. 2, 3, 474 παρ. 2Α Κ.Ποιν.Δ., όπως η παρ. 2 Α προστέθηκε με το άρθρο 141 Ν. 4855/12-11-2021), περιέχει δε ορισμένους, από το άρθρο 510 παρ.1 στοιχ.Δ και Ε ΚΠοινΔ λόγους αναίρεσης της (έλλειψης ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας, εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή ουσιαστικών ποινικών διατάξεων). Επομένως, είναι παραδεκτή και πρέπει να ερευνηθεί. Κατά τη διάταξη του άρθρου 46 § 1 ΠΚ, με την ποινή του αυτουργού τιμωρείται και όποιος με πρόθεση προκάλεσε σε άλλον την απόφαση να εκτελέσει την άδικη πράξη που διέπραξε. Από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι για την ύπαρξη ηθικής αυτουργίας απαιτείται, αντικειμενικώς, η πρόκληση από τον ηθικό αυτουργό σε κάποιον άλλον της αποφάσεως να τελέσει ορισμένη πράξη, η οποία συγκροτεί την αντικειμενική υπόσταση ορισμένου εγκλήματος ή τουλάχιστον συνιστά αρχή εκτελέσεως αυτής, την οποία και τέλεσε. Η πρόκληση και παραγωγή της αποφάσεως αυτής μπορεί να γίνει με οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο, όπως με συμβουλές, απειλή ή με εκμετάλλευση οποιασδήποτε πλάνης, πραγματικής ή νομικής ή περί τα παραγωγικά της βουλήσεως αίτια ή με τη διέγερση μίσους κατά του παθόντος, με πειθώ, φορτικότητα ή προτροπές ή με την επιβολή ή την επιρροή προσώπου, λόγω της ιδιότητος και της θέσεώς του ή και της σχέσεώς του με τον φυσικό αυτουργό. Υποκειμενικώς, απαιτείται δόλος, ο οποίος συνίσταται στη συνείδηση του αυτουργού ότι παράγει σε άλλον την απόφαση να εκτελέσει άδικη πράξη και στη συνείδηση της ορισμένης πράξεως στην οποία παρακινεί ως ηθικός αυτουργός, χωρίς να είναι αναγκαίος ο καθορισμός της πράξεως αυτής μέχρι λεπτομερειών, αρκεί δε και ενδεχόμενος δόλος, εκτός αν για την υποκειμενική θεμελίωση του οικείου εγκλήματος απαιτείται άμεσος ή υπερχειλής δόλος, οπότε ο δόλος αυτός πρέπει να συντρέχει και στο πρόσωπο του ηθικού αυτουργού. Περαιτέρω η καταδικαστική απόφαση στερείται της επιβαλλομένης από τα άρθρα 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 του ΚΠΔ ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας και ιδρύεται έτσι ο εκ του άρθρου 510 παρ. 1 στοιχ. Δ` ΚΠΔ λόγος αναίρεσης, όταν, μεταξύ άλλων, δεν μνημονεύονται σ` αυτήν τα αποδεικτικά μέσα που λήφθηκαν υπόψη από το δικαστήριο της ουσίας, για τον σχηματισμό της κρίσης του περί της ενοχής του κατηγορουμένου, καθώς και όταν δεν προκύπτει ότι το Δικαστήριο έλαβε υπόψη και συνεκτίμησε για το σχηματισμό της κρίσης του αυτής όλα τα αποδεικτικά μέσα, και όχι μόνο μερικά απ` αυτά κατ` επιλογή, όπως αυτό επιβάλλεται από τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 177 παρ. 1 και 178 ΚΠΔ. (ΑΠ808/2022) Εξάλλου η διάταξη του άρθρου 177 παρ. 1 Κ.Π.Δ. συνυφαινόμενη με αυτή του άρθρου 139 Κ.Π.Δ. για την αιτιολογία, διαμορφώνουν μια αξιακή σταθερά στο πλαίσιο της ποινικής δίκης που συνδέει την πεποίθηση με την αμερόληπτη αιτιολογημένη κρίση ως αποτέλεσμα της αλήθειας των πραγματικών περιστατικών και της αξιοπιστίας των αποδείξεων (ΑΠ690/2020). Η αιτιολόγηση δηλαδή του σχηματισμού της δικανικής πεποίθησης προκειμένου περί καταδικαστικής αποφάσεως πρέπει

να περιλαμβάνει τα συγκεκριμένα πραγματικά περιστατικά που αποδείχθηκαν σε βάρος του κατηγορουμένου και ενδιαφέρουν την κατηγορία για την οποία εισήχθη σε δίκη, διεξοδική και κατά περιεχόμενο (και όχι μόνο κατ' είδος), αναφορά των αποδεικτικών μέσων από τα οποία προέκυψαν τα κρίσιμα για την καταδίκη πραγματικά περιστατικά και διατύπωση συλλογισμών από τους οποίους προκύπτει ως λογική και πείθουσα κατάληξη η καταδικαστική απόφαση. Τέλος σύμφωνα με το άρθρο 211 του Ν.Κ.Ποιν.Δ., που έχει ανάλογο περιεχόμενο με το άρθρο 211 Α του προϊσχύσαντος ΚΠΔ, "Μόνη η μαρτυρική κατάθεση ή η παροχή εξηγήσεων ή η απολογία προσώπου συγκατηγορουμένου για την ίδια πράξη δεν μπορεί να ληφθεί υπόψη για την καταδίκη του κατηγορουμένου" Με βάση την διάταξη αυτή απαγορεύεται η αποδεικτική αξιοποίηση για την καταδίκη του κατηγορουμένου μόνης της μαρτυρικής κατάθεσης ή της απολογίας συγκατηγορουμένου του, καθώς και της μαρτυρικής κατάθεσης άλλου προσώπου που έχει ως μοναδική πηγή της πληροφόρησης του τον συγκατηγορούμενο. Ως συγκατηγορούμενος για την εφαρμογή της ανωτέρω διατάξεως πρέπει να θεωρηθεί όχι μόνον ο με την έννοια των άρθρων 45 έως 49 του Ποινικού Κώδικα συναυτουργός, ηθικός αυτουργός, συνεργός, αλλά και κάθε άλλος, του οποίου η αξιόποινη πράξη στηρίζεται στο ίδιο βιοτικό συμβάν, όπως η κατάθεση ή απολογία του κατηγορουμένου, οπότε ανεξάρτητα από το αν χωρίσθηκε η δίκη γι' αυτούς λόγω διαφορετικής αρμοδιότητας των δικαστηρίων, που είναι αρμόδια για να δικάσουν τις κατηγορίες εκάστου, δεν παύει η ιδιότητά τους ως συγκατηγορουμένων (ΑΠ300/2014). Δεν παραβιάζεται, όμως, η ανωτέρω διάταξη και δεν ιδρύεται ο σχετικός, από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Α ΚΠΔ, λόγος αναίρεσης για απόλυτη ακυρότητα της διαδικασίας στο ακροατήριο, όταν το δικαστήριο, για το σχηματισμό της κρίσης του για την ενοχή του κατηγορουμένου, δεν στηρίζεται αποκλειστικά στη μαρτυρική κατάθεση ή στις παρασχεθείσες εξηγήσεις ή στην απολογία του συγκατηγορουμένου του, αλλά συνδυαστικά τόσο στη μαρτυρική κατάθεση ή στις εξηγήσεις ή στην απολογία του συγκατηγορουμένου του, όσο και στις καταθέσεις άλλων μαρτύρων, καθώς και στα αναγνωσθέντα έγγραφα. Επομένως, από την ίδια πιο πάνω διάταξη του άρθρου 211 ΚΠΔ συνάγεται ότι δεν απαγορεύεται απολύτως η αξιοποίηση και του αποδεικτικού μέσου της μαρτυρικής κατάθεσης ή της απολογίας συγκατηγορουμένου, ωστόσο, όμως, αυτό δεν μπορεί να αποτελέσει το μοναδικό αποδεικτικό έρεισμα μιας καταδίκης. Υποδεικνύεται, δηλαδή, στο δικαστή να μη θεμελιώνει την κρίση του για καταδίκη του κατηγορουμένου μόνο στην ύπαρξη μαρτυρικής κατάθεσης ή εξηγήσεων ή απολογίας του συγκατηγορουμένου για την ίδια πράξη, που θεωρείται διαβλητή και αμφίβολης ειλικρίνειας, έτσι ώστε, όταν η καταδικαστική απόφαση στηρίζεται αποκλειστικά σε τέτοια μαρτυρική κατάθεση ή σε εξηγήσεις ή σε απολογία συγκατηγορουμένου να ελέγχεται αναιρετικά, επί πλέον και για έλλειψη ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας, που ιδρύει τον προβλεπόμενο από το άρθρο 510 παρ 1 στοιχ. Δ ΚΠΔ λόγο αναίρεσης (ΑΠ 726/2021, ΑΠ 533/2020). Στην περίπτωση της ηθικής αυτουργίας,

για να έχει η καταδικαστική απόφαση την απαιτούμενη από τα άρθρα 93 §3 του Συντάγματος και 139 του ΚΠΔ ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία, πρέπει να αναφέρονται σ' αυτήν ο τρόπος και τα μέσα, με τα οποία ο ηθικός αυτουργός προκάλεσε στο φυσικό αυτουργό την απόφαση να εκτελέσει την άδικη πράξη που διέπραξε, καθώς και τα πραγματικά περιστατικά, από τα οποία το δικαστήριο συνήγαγε ότι ο ηθικός αυτουργός παρήγαγε με τον τρόπο και τα μέσα αυτά στο φυσικό αυτουργό την απόφαση, να εκτελέσει την άδικη πράξη που διέπραξε. (ΑΠ 465 / 2010) Στην προκείμενη περίπτωση, όπως προκύπτει από την με αριθμό 1237/2021 προσβαλλόμενη απόφασή του, το Β Τριμελές Πλημμελειοδικείο Λάρισας το οποίο κατόπιν εφέσεως του Εισαγγελέα στη με αριθμό 410/2020 αθωωτική απόφαση του Μονομελούς Πλημμελειοδικείου Λάρισας, δίκασε σε δεύτερο βαθμό κήρυξε ένοχο την αναιρεσείοντα για την πράξη της ηθικής αυτουργίας σε επικίνδυνη σωματική βλάβη, μετά από εκτίμηση των αποδεικτικών μέσων, που αναφέρονται ως προς το είδος τους σ' αυτή, (ανάγνωση των πρακτικών της πρωτοβάθμια δίκης κατάθεση του μαρτύρων κατηγορίας και υπεράσπισης που εξετάστηκαν ενόρκως ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου, την απόφαση και τα πρακτικά της πρωτοβάθμιας δίκης και όλα ανεξαιρέτως τα έγγραφα, που αναγνώσθηκαν) δέχτηκε ότι αποδείχθηκαν τα ακόλουθα: << Ο κατηγορούμενος στη ... την 26.2.2015 με πρόθεση προκάλεσε σε άλλον την απόφαση να εκτελέσει ο ίδιος ή μέσω τρίτων προσώπων την άδικη πράξη της επικίνδυνης σωματικής βλάβης που διέπραξαν. Πιο συγκεκριμένα με οποιονδήποτε πρόσφορο τρόπο και ειδικότερα με παντοειδής υποσχέσεις, προτροπές και παρακλήσεις που έγιναν με φορτικότητα και πειθώ προκάλεσε και παρήγαγε στον Χ. Γ. την απόφαση να διαπράξει ο ίδιος ή μέσω τρίτων προσώπων το αδίκημα της επικίνδυνης σωματικής βλάβης σε βάρος του Σ. Τ., ήτοι σωματική κάκωση, με τρόπο που μπορούσε να προκαλέσει στον παθόντα βαριά σωματική βλάβη. Ακολουθώς ο Χ. Γ., με πειθώ, φορτικότητα, εντολές και αμοιβή έπεισε, τον Χ. Π. να βρει δύο ή τρία άτομα προκειμένου να προκαλέσουν επικίνδυνη σωματική βλάβη στον ανωτέρω (Σ. Τ.). Ο τελευταίος (Χ. Π.) ήλθε σε επαφή με τον Α. Μ., κάποιον Αλβανό με το όνομα Μ. και κάποιον με το επίθετο Μ. και τους παρότρυνε και ενθάρρυνε να μεταβούν στην οικία του Σ. Τ. στο ... την 27.2.2015, να εισέλθουν σε αυτή (οικία) παραβιάζοντας την κλειδαριά της κύριας θύρας εισόδου της μονοκατοικίας, ιδιοκτησίας του ανωτέρω παθόντα και να του επιτεθούν κτυπώντας τον με γροθιές στο πρόσωπο και σε άλλα μέρη του σώματός του. Λόγω δε του μέσου, (γροθιές) αλλά και της περιοχής του σώματος του παθόντος που έπληξαν (κεφάλι) μπορούσε να προκληθεί σε αυτόν (παθόντα) βαριά σωματική βλάβη. Ειδικότερα, αποδείχθηκε ότι μεταξύ του κατηγορουμένου Λ. Κ., πρώην ..., και των αδερφών Γ. και Σ. Τ., υπήρχαν έντονες διαμάχες. Τα αδέρφια Τ., τον Ιανουάριο του έτους 2015, έξω από το ξενοδοχείο ... της ... προκάλεσαν σωματικές βλάβες στον κατηγορούμενο Λ. Κ. με ξυλοδαρμό. Με τη με αριθμό 527/28.11.2016 αμετάκλητη απόφαση του Τριμελούς Εφετείου Κακουρηγημάτων Λάρισας, καταδικάστηκαν : 1) ο Α. Μ., ως υπαίτιος του ότι << στο ...

του νομού ..., στις 27.02.2015 ενεργώντας από κοινού με άλλα δύο άγνωστα άτομα(κάποιον αλβανό με το όνομα Μ. ή Μ. και κάποιον με το επίθετο Μ.), εισήλθαν στην οικία του Σ. Τ., κατά τη στιγμή που αυτός, η σύζυγός του Κ. Θ. και η μητέρα του Ε. Τ., κοιμόταν, αφού ο Μ. έσπασε τον αφαλό της κλειδαριάς της κύριας θύρας εισόδου(α'ορόφου) μονοκατοικίας, ιδιοκτησίας του Σ. Τ., και επετέθη σ'αυτόν κτυπώντας τον με γροθιές στο πρόσωπο αλλά και σε άλλα μέρη του σώματος του, λόγω δε του μέσου αλλά και της περιοχής του σώματος που έπληξε (κεφάλι) μπορούσε να προκληθεί σ'αυτόν βαριά σωματική βλάβη >>. 2) Ο Χ. Γ. ως υπαίτιος του ότι << στις 9.2.2013 και το χρονικό διάστημα από 17.2.2015 έως και 19.2.2015, έπεισε κάποιον, με πειθώ, φορτικότητα, εντολές και αμοιβή, αφού ενωθεί και με άλλους, να τελέσουν το αδίκημα της επικίνδυνης σωματικής βλάβης. Ειδικότερα, κατόπιν τηλεφωνικής επικοινωνίας που είχε στις 9-2-2015 με τον Χ. Π., με πειθώ, φορτικότητα, εντολές και αμοιβή έπεισε αυτόν να βρει δύο ή τρία άτομα προκειμένου να ξυλοκοπήσουν τον Λ. Κ.. Έτσι ο Π. (3ος κατηγορούμενος); στις 17.2.2015 μετέβη από το ..., όπου βρίσκεται η κατοικία τού στη ... ενεργοποιώντας την κεραία "...", κοντά στην τοποθεσία τής οικίας Τ. και της οικίας του Π. Γ., προκειμένου να κατοπτεύσει την περιοχή, ενώ παρέμεινε στη ... για τρεις ημέρες και μάλιστα στις 18-2 20:15 είχαν και τηλεφωνική επικοινωνία. Επίσης, σε άγνωστο τόπο και χρόνο, αλλά εντός του χρονικού διαστήματος από 27-1- 2015 έως 26-2-2015 συνεννοήθηκε με τον Γ. Π. (4°-κατηγορούμενο) να μεταφέρει με το υπ' αριθμόν κυκλοφορίας ...-ΕΙΧ αυτοκίνητος μάρκας NISSAN SUNNY, λευκού χρώματος, ιδιοκτησίας του πατέρα του Π. Β., το οποίο αυτός είχε στην κατοχή του, τα τρία προαναφερόμενα άτομα στην οικία του Σ. Τ. προκειμένου να προκαλέσουν στον τελευταίο την επικίνδυνη σωματική βλάβη που προαναφέρθηκε. 3) Ο Χ.. Π. ως υπαίτιος του ότι " Στην ..., σε άγνωστο χρόνο, αλλά το χρονικό διάστημα από ώρα 23.00 της 26-2-2015 έως ώρα 01.00 της 27-2-2015, με πρόθεση παρέσχε σε άλλους συνδρομή, πριν την τέλεση από αυτούς του αδικήματος της επικίνδυνης σωματικής βλάβης. Ειδικότερα, αυτός αφενός μεν ήρθε σε επαφή με τα ανωτέρω τρία άτομα, που θα ξυλοκοπούσαν τούς αδελφούς Τ., αφετέρου δε στις 17.2.2015 στην περιοχή της ..., προκειμένου να κατοπτεύσει την περιοχή, όπου διαμένει: ο Σ. Τ., πράγμα που έπραξε, αφού την παραπάνω ημερομηνία ενεργοποίησε την κεραία "...", κοντά στην τοποθεσία της οικίας Τ. και της οικίας του Π. Γ. και παρέμεινε στη ... για τρεις ημέρες, έχοντας μάλιστα στις 18.2.2015 και τηλεφωνική επικοινωνία με τον Γ. Χ.. Ακολούθως, στις 26-2-2015, απογευματινές ώρες, ταξίδεψε από το ... στη ..., όπου ενώθηκε με τον (επ) Μ.(ον) Α., ο οποίος ταξίδεψε από την Αθήνα στη ... και με τον οποίο είχε τηλεφωνική επικοινωνία και στις 17-2-2015, τον ενθάρρυνε και τον παρότρυνε να προβεί στην ανωτέρω πράξη της επικίνδυνης σωματικής βλάβης, σε βάρος του Σ. Τ.. Μάλιστα ανέμενε τηλεφώνημα μετά το τέλος της πράξης, από τον πρώτο κατηγορούμενο, προκειμένου στη συνέχεια να ειδοποιήσει τον τέταρτο κατηγορούμενο να τους παραλάβει με το αυτοκίνητο του πατέρα του, έξω από το σπίτι του Σ. Τ.". 4) Ο Γ. Π. ως υπαίτιος του ότι " 1) Στην ..., σε άγνωστο

χρόνο, αλλά το χρονικό διάστημα από ώρα 23.00 της 26-2-2015 έως ώρα 01.00 της 27-2-2015, με πρόθεση παρέσχε σε άλλους συνδρομή πριν την τέλεση από αυτούς του αδικήματος της επικίνδυνης σωματικής βλάβης. Ειδικότερα, στον παραπάνω τόπο και χρόνο, μετέφερε, τον πρώτο κατηγορούμενο (επ) Μ. (ον) Α. και δύο ακόμα άτομα, με το με αριθμ. κυκλοφορίας ... ΕΙΧ αυτοκίνητο, μάρκας NISSAN SUNNY, λευκού χρώματος, ιδιοκτησίας του πατέρα του Π. Β., το οποίο αυτός είχε στην κατοχή του, στην οικία του Σ. Τ., προκειμένου να χρησιμοποιηθεί για τη διάπραξη της επικίνδυνης σωματικής βλάβης και συγκεκριμένα για τη μετάβαση προς, και τη διαφυγή τους από την οικία του παθόντος Τ. Σ., όπου στις 27.2.2015 και περί ώρα 02.05, οι ανωτέρω εισήλθαν στην οικία του, και χτύπησαν αυτόν με γροθιές στο πρόσωπο του, με τρόπο που μπορούσε να προκαλέσει σ' αυτόν βαριά σωματική βλάβη. Παρείχε δε την ως άνω συνδρομή, εν γνώσει του ότι ο (επ) Μ. (ον) Α. και τα δύο άλλα, άτομα, επρόκειτο να τελέσουν το αδίκημα της επικίνδυνης σωματικής βλάβης, χωρίς δε τη δική του βοήθεια δεν ήταν δυνατή με βεβαιότητα η διάπραξη του εγκλήματος κάτω από τις περιστάσεις που διαπράχθηκε. 2) Στη ..., στις 27-2-2015 και ώρα 12.00, εξεταζόμενος ενόρκως ενώπιον αρχής αρμόδιας να ενεργεί ένορκη εξέταση, κατέθεσε εν γνώσει του ψέματα. Ειδικότερα, στον παραπάνω τόπο και χρόνο, εξεταζόμενος ενόρκως ως μάρτυρας από τους αστυνομικούς της Υποδιεύθυνσης Ασφαλείας Λάρισας, κατέθεσε ότι το χρονικό διάστημα από ώρα 23.00 της 26-2-2015 έως ώρα 06.30 -: 7.00 της 27-2-2015, άγνωστοι αφαίρεσαν από την κατοχή του το με αριθμ. κυκλοφορίας ... ΕΙΧ αυτοκίνητο, μάρκας NISSAN SUNNY, λευκού χρώματος, ιδιοκτησίας του πατέρα του Π. Β.". Ο κατηγορούμενος κατά την απολογία του αρνήθηκε την τέλεση της πράξης για την οποία κατηγορείται και ισχυρίστηκε ότι συναντήθηκε με τον Χ. Γ. στον στάβλο του τελευταίου αλλά όχι προκειμένου να προκαλέσει σ' αυτόν την απόφαση να διαπράξει το αδίκημα της επικίνδυνης σωματικής βλάβης σε βάρος του Σ. Τ., κατά τα παραπάνω εκτιθέμενα. Ειδικότερα, ο κατηγορούμενος, κατά την απολογία του ισχυρίστηκε ότι, στις 16 Φεβρουαρίου του 2016 δέχθηκε ένα τηλεφώνημα από τον Χ. Γ., τον οποίο δεν γνώριζε, του είπε ότι είναι ο κτηνοτρόφος ο Χ. ο Γ. από την ... και ότι έχει ένα πολύ μεγάλο πρόβλημα το οποίο έχει σχέση και με τον ίδιο (κατηγορούμενο) και ότι θέλει να συναντηθούν. Ότι επιπλέον του είπε ότι δεν μπορεί μέρα αλλά μόνο βράδυ επειδή έχει τα ζώα και ότι τελικά την επόμενη ημέρα ο κατηγορούμενος πηγαίνοντας για τον ..., συναντήθηκε στο μνημείο, της Εθνικής Αντίστασης, που βρίσκεται κοντά στο σημείο που ο Χ. Γ. έχει τα ζώα του και στο δρόμο για τον ..., πιστεύοντας ότι ο Χ. Γ., ήθελε να τον βοηθήσει (ο κατηγορούμενος) σχετικά με τα προγράμματα που είχε τότε, η Νομαρχία για τα ζώα. Τότε ο Χ. Γ. του είπε ότι χτυπήσανε τον Σ. Τ. και ότι ήθελε να του βρει (ο κατηγορούμενος) δικηγόρο. Ότι όταν του είπε αυτά ο Χ. Γ. έφυγε και έκτοτε δεν είχε καμία επαφή μαζί του. Οι ανωτέρω ισχυρισμοί του κατηγορουμένου δεν αποδείχθηκαν. Επιπλέον, δεν δίνεται καμία απάντηση από τον κατηγορούμενο, στα εύλογα ερωτήματα που γεννώνται από τους συγκεκριμένους ισχυρισμούς του, για ποιο λόγο τον

ενέπλεξε ο Χ. Γ. στην ανωτέρω πράξη σε βάρος του Σ. Τ., αλλά και για ποιο λόγο να γνωστοποιήσει την τέλεση της συγκεκριμένης πράξης ο Χ. Γ. σε ένα άτομο που δεν γνωρίζει καθόλου, όπως ισχυρίζεται ο κατηγορούμενος και να του ζητήσει βοήθεια, δεδομένου ότι, μεταξύ των άλλων, ο κατηγορούμενος δεν ήταν πλέον ..., αλλά και για το ότι πήγε να συναντήσει σε έναν επαρχιακό δρόμο, έναν άνθρωπο που δεν γνώριζε και χωρίς να ξέρει για ποιο λόγο ζήτησε να συναντηθούνε και, όπως ο ίδιος κατέθεσε απολογούμενος, δεν του είχε πει στο τηλέφωνο το λόγο της συνάντησης. Αντίθετα αποδείχθηκε ότι, μετά το περιστατικό που έλαβε χώρα έξω από το ξενοδοχείο ... μεταξύ των αδερφών Τ. και του κατηγορουμένου, υπήρξε επικοινωνία του Χ. Γ. με τον κατηγορούμενο, οι οποίοι είναι συγγενείς και γνωρίζονται και κατά την οποία ο κατηγορούμενος ζήτησε από τον Χ. Γ. να τους "κάνεις 800 κιλά για το ρεζίλι που μου έκαναν". Τα ανωτέρω κατέθεσε και ο μάρτυρας Δ. Σ. κατά την ένορκη εξέταση του ενώπιον του Τριμελούς Εφετείου Κακουργημάτων Λάρισας κατά την συνεδρίαση της 28ης.11.2016, οπότε εκδόθηκε η ανωτέρω με αριθμό 527/28.11.2016 απόφαση του άνω δικαστηρίου, ο οποίος επίσης κατέθεσε ότι ο Χ. Γ. του είπε ότι χρωστούσε χάρη στον κατηγορούμενο γιατί είχε βάλει τον γαμπρό του στη ΔΕΗ. Από όλα τα ανωτέρω, αποδεικνύεται ότι ο Χ. Γ. έλαβε την απόφαση να προβεί στην τέλεση της παραπάνω αξιόποινης πράξης για την οποία καταδικάστηκε, κατόπιν της συγκεκριμένης τηλεφωνικής επικοινωνίας, οπότε και πείστηκε από τον κατηγορούμενο να προβεί στην πράξη αυτή, καθώς "του χρωστούσε χάρη". Μάλιστα η παραπάνω με αριθμό 527/28.11.2016 απόφαση του Τριμελούς Εφετείου Κακουργημάτων Λάρισας, στο σκεπτικό της δέχεται μεταξύ άλλων ότι αποδείχθηκε ότι ο Λ. Κ. "απευθύνθηκε στο δεύτερο κατηγορούμενο Χ. Γ., ανεπιό του και του είπε "θέλω να τους κάνεις 800 κιλά για το ρεζίλι που μου έκαναν". Κατ' ακολουθία όλων των ανωτέρω πρέπει ο κατηγορούμενος να κηρυχθεί ένοχος για την ανωτέρω πράξη της ηθικής αυτοουργίας σε επικίνδυνη σωματική βλάβη (άρθρο 309 ΠΚ, όπως τροποποιήθηκε με το νόμο 4619/2019) για την οποία κατηγορείται. Ωστόσο, από την ανάγνωση του ποινικού μητρώου του καταδικασθέντος κατηγορουμένου, αλλά και από τα λοιπά αποδεικτικά μέσα, που αναφέρονται παραπάνω, προέκυψε ότι ο κατηγορούμενος μέχρι τη διάπραξη της ανωτέρω πράξης για την οποία κηρύχθηκε ένοχος έζησε σύννομα, ήτοι δεν έχει διαπράξει αξιόποινη πράξη, παραβιάζοντας επιτακτικούς ή απαγορευτικούς κανόνες δικαίου, όπως εξάλλου τούτο προκύπτει και από το λευκό ποινικό μητρώο του, μέχρι δε τον χρόνο τέλεσης των πράξεων, σέβονταν τα έννομα αγαθά και συμμορφώνονταν με τις επιταγές του νόμου. Επομένως, ενόψει των ανωτέρω, κατά παραδοχή του σχετικού προταθέντος νόμιμου, αυτοτελούς ισχυρισμού (δια του συνηγόρου υπεράσπισης) του κατηγορουμένου και της σχετικής εισαγγελικής προτάσεως, πρέπει, σύμφωνα με όσα αναφέρονται στην προηγηθείσα νομική σκέψη, να αναγνωρισθεί ότι συντρέχει στο πρόσωπό του η προβλεπόμενη από το άρθρο 84 παρ. 2α' του νέου ΠΚ ελαφρυντική περίπτωση του ότι αυτός έζησε σύννομα ως τον χρόνο που έγινε το έγκλημα.>>.

Με αυτά που δέχθηκε το Δικαστήριο ουσίας, δεν διέλαβε στην προσβαλλόμενη απόφασή του την απαιτούμενη από τις ανωτέρω διατάξεις του Συντάγματος και του άρθρου 139 ΚΠοινΔ ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία, αφού εκθέτει σε αυτή μεν κατ' είδος τα ληφθέντα υπόψη αποδεικτικά μέσα, αλλά δεν εκθέτει με σαφήνεια, πληρότητα και χωρίς λογικά κενά τα πραγματικά περιστατικά, τα οποία αποδείχθηκαν από την ακροαματική διαδικασία και στήριξαν την κρίση του Δικαστηρίου για την συνδρομή των στοιχείων της αντικειμενικής και υποκειμενικής υπόστασης του εγκλήματος της ηθικής αυτουργίας του αναιρεσείοντος στην επικίνδυνη σωματική βλάβη για το οποίο καταδικάστηκε ο αναιρεσείων. Ειδικότερα, όπως από τις παραδοχές της προσβαλλομένης προκύπτει, το Δικαστήριο της ουσίας οδηγήθηκε σε καταδικαστική για τον αναιρεσείοντα κρίση στηριζόμενο αποκλειστικά στην αποδεικτική αξιοποίηση της με αριθμό 527/28.11.2016 αμετάκλητης απόφασης του Τριμελούς Εφετείου Κακουρημάτων Λάρισας με την οποία καταδικάστηκαν για το ίδιο βιολογικό συμβάν οι Χ. Γ., Χ. Π., Α. Μ. και Γ. Π.. Οι περιεχόμενες στα πρακτικά του Πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου καταθέσεις των ως άνω, (υπό την αναφερομένη στη μείζονα σκέψη έννοια) συγκατηγορουμένων του αναιρεσείοντος με παρεμπόπτουσα απόφαση του Δικαστηρίου της ουσίας εξαιρέθηκαν από την ανάγνωση των πρακτικών της εκληθείσας απόφασης και, όπως ρητά διαλαμβάνεται στο προοίμιο του σκεπτικού της προσβαλλομένης, δεν ελήφθησαν υπόψη για την επί της ενοχής του κατηγορουμένου και ήδη αναιρεσείοντος κρίση. Περαιτέρω από την παραδεκτή για τις ανάγκες του αναιρετικού ελέγχου επισκόπηση της κατάθεσης του παθόντος Σ. Τ., που περιέχεται στα πρακτικά της προσβαλλομένης απόφασης, προκύπτει ότι το Δικαστήριο παρά την περί του αντιθέτου στο προοίμιο του σκεπτικού του διαβεβαίωσε, κατέληξε στην επί της ενοχής του αναιρεσείοντος κρίση χωρίς να λάβει υπόψη του την κατάθεση του παθόντος, Σ. Τ.. Ειδικότερα ο παθών στην κατάθεσή του αναφερόμενος στις περιστάσεις και τις συνθήκες κάτω από τελέστηκε η σε βάρος του σωματική βλάβη, περιγράφει την βίαιη εισβολή των δραστών φυσικών αυτουργών μεταξύ των οποίων και ο, εκ των καταδικασθέντων με την ως άνω με αριθμό 527/2016 αμετάκλητη απόφαση του Τριμελούς Εφετείου Λαρίσης, Α. Μ., εντός της οικίας του, στην οποία εκείνη τη στιγμή, εκτός από τον ίδιο, βρισκόταν η μητέρα και η σύζυγός του. Κατέθεσε ότι επρόκειτο για ληστεία, διότι οι δράστες, οι οποίοι είχαν καλυμμένα πρόσωπα, αναζητούσαν σε όλα τα δωμάτια της οικίας χρήματα και ότι του προκάλεσαν σωματικές βλάβες κτυπώντας τον με γροθιές στο πρόσωπο, ενώπιον της συζύγου και της μητέρας του. Αναφέρει ακόμη ότι ο δράστης της επίθεσης σε βάρος του κατηγορουμένου και ήδη αναιρεσείοντος ήταν ο αδελφός του Γ. Τ. και όχι ο ίδιος. Παρά την αναφορά όμως των περιστατικών αυτών στην κατάθεση του παθόντος, από τις παραδοχές της προσβαλλομένης προκύπτει ότι το Δικαστήριο της ουσίας για να καταλήξει στην επί της ενοχής του κατηγορουμένου κρίση δεν συνεκτίμησε το περιεχόμενο της κατάθεσης αυτής με τις άλλες αποδείξεις καθώς αναφέρεται στη συγκρότηση της αντικειμενικής υπόστασης αποδιδομένης σ'

αυτόν ηθικής αυτοουργίας, χωρίς να έχει αποσαφηνίσει τα αναγκαία για την στοιχειοθέτησή της περιστατικά. Δεν παραθέτει με αλληλουχία και λογική σκέψεις και συλλογισμούς που να αναιρούν τον σκοπό των δραστηρίων για την τέλεση της ανεπιτυχούς σε βάρος του Σ. Τ. ληστείας, το πρόσωπο που αφορούσε η εντολή του κατηγορουμένου -αναιρεσειόντος για ξυλοδαρμό που δόθηκε στον Χ. Γ. και δεν διευκρινίζεται ο λόγος που η επικίνδυνη σωματική βλάβη τελέστηκε σε βάρος του Σ. Τ. και όχι σε βάρος του Γ. Τ., ο οποίος ήταν ο δράστης της επίθεσης σε βάρος του κατηγορουμένου και ήδη αναιρεσειόντος. Η αόριστη αναφορά στις παραδοχές ότι ο κατηγορούμενος έδωσε εντολή στον Χ. Γ. για τον ξυλοδαρμό και των δυο αδελφών δεν επαρκεί για τη στοιχειοθέτηση της ενοχής του για την ηθική αυτοουργία που τελέστηκε σε βάρος του Σ. Τ.. Περαιτέρω το Δικαστήριο για την κατάφαση της ενοχής του κατηγορουμένου αξιοποίησε αποδεικτικά την απολογία του αμετακλήτως καταδικασθέντος με την ως άνω 527/2016 απόφαση του Τριμελούς Εφετείου κακουργημάτων Λαρίσης Χ. Γ., συγκατηγορουμένου του αναιρεσειόντος για το ίδιο βιολικό συμβάν και την κατάθεση του Δ. Σ., τα οποία περιέχονται στα πρακτικά της ως άνω εφετειακής απόφασης, τα οποία αναγνώστηκαν στην ένδικη δίκη. Από τις παραδοχές όμως της προσβαλλομένης προκύπτει, ότι η ενοχοποίηση του αναιρεσειόντος κατηγορούμενου ως ηθικού αυτοουργού της σε βάρος του Σ. Τ. τελεσθείσας επικίνδυνης σωματικής βλάβης, στηρίζεται αποκλειστικά σε όσα αναφέρονται στην ως άνω απολογία του Χ. Γ. και στην κατάθεση του Δ. Σ., μόνη πηγή πληροφόρησης του οποίου, για όσα αναφέρονται σχετικά με την ηθική αυτοουργία του αναιρεσειόντος κατηγορουμένου, είναι, όπως διαλαμβάνεται στις αιτιολογίες της, ο ίδιος ως άνω αμετακλήτως καταδικασθείς Χ. Γ.. Ωστόσο, σύμφωνα με όσα εκτίθενται και στην αντίστοιχη νομική σκέψη που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας, η αποδεικτική αξιοποίηση των ως άνω αποδεικτικών μέσων, τα οποία οδήγησαν στην καταδίκη του αναιρεσειόντος από το Δικαστήριο, προσκρούει στη διάταξη του άρθρου 211 του Ν ΚΠΔ, καθώς τα αναφερόμενα σ' αυτά περιστατικά, όπως από την προσβαλλόμενη απόφαση προκύπτει, δεν υποστηρίζονται συνδυαστικά από άλλο αποδεικτικό μέσο.

Συνεπώς η προσβαλλομένη, η οποία δεν έλαβε υπόψη την αναφερόμενη στο προοίμιο του σκεπτικού της κατάθεση του παθόντος και περαιτέρω οδηγήθηκε σε καταδικαστική κρίση με τη χρήση ανεπίτρεπτων κατά ως άνω αποδεικτικών μέσων υπέπεσε στην από το άρθρο 510 παρ1 στοιχ. Δ' αναιρετική πλημμέλεια της έλλειψης αιτιολογίας, κατά τα όσα βασίμως επικαλείται ο αναιρεσειών με τον πρώτο λόγο της αίτησής του. Μετά απ'αυτά και, αφού παρέλκει πλέον, ως αλυσιτελής, η έρευνα του δεύτερου λόγου αναίρεσης, πρέπει, κατά παραδοχή της υπό κρίση αίτησης αναίρεσης, να αναιρεθεί στο σύνολό της η προσβαλλόμενη απόφαση και να παραπεμφθεί η υπόθεση για νέα συζήτηση στο ίδιο Δικαστήριο, που εξέδωσε την αναιρούμενη απόφαση, συγκροτούμενο από άλλους Δικαστές, εκτός από εκείνους, που είχαν δικάσει προηγουμένως (άρθρο 519 του ΚΠοινΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Αναιρεί τη με αριθμό 1237/2021 καταδικαστική απόφαση του Β' Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Λάρισας.

Παραπέμπει την υπόθεση για νέα συζήτηση στο ίδιο Δικαστήριο, που θα συγκροτηθεί από άλλους δικαστές, εκτός από εκείνους που δίκασαν προηγουμένως.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 6 Δεκεμβρίου 2022.

Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα, σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στις 9 Ιανουαρίου 2023.

Η ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

[<< Επιστροφή](#)